

טו) למה קדמה פרשת שמע לוהיה אם שמוע. ואת מיפוק ליה דקדמה במורה וי"ל דהכי קאמר למה קדמה אף לפרשת ציצית דקדמה לכולן אלף ודאי אין אנו חוששין לה שיהא קודמת במורה משום דלמתיין אין מוקדם ומאוחר וא"כ היה לנו להקדים

ויאמר אינה נוגעת אלא ביום.

מכאן משמע כר' שמעון דלמר צפ"י הסבלת (מנחות ד' מג.) דליצי' מ"ע שהזמן גרמא וכן אימא בקדושין (פ"ק ד' ג:) דקאמר ציצית מנזות עשה שהזמן גרמא ואת"ל אי"כ לנ"ד (מנחות

מ"א.) ציצית חובט טלית הוא ואפילו מונחת בקופסא אפי"ה חייבת ציצית היכי אשכחן שהיה הזמן גרמא?^{טו} וי"ל

דלס היה כמות המיוחדת לילה פטור^{טז} והכי אימא צירושלמי דקדושין אמר להם ר"ש אי אהם מודים לי דציצית מ"ע שהזמן גרמא שהי כמות לילה

פטור מן הציצית א"ר אילא טעמא דרבנן שחם היה מיוחד ליום ולינה שדיק ציצית: וּמִנְחָה תְּפִיזִין וּמִצֵּי.

ומהם שמעו שמונת הלנית מפילין צין גאולה לתפלה וכן טעמא מיח

אדם טעמיה צין גאולה לתפלה. וכן מצינו שרבי יתחק צב"י יהודה שלח

אמר טעמיה ושהה השלח וכבר קרא ק"ש בצרכוסיה ומתעטף בטליתו וגמר

שמונה עשרה והציא ראה מהכא מהיהא דרב. מ"מ יש לתקן צין מפילין

לטלית דעיקר ק"ש ותפלה שייכי בתפילין כדאמר כסמוך כאלו מעיד

עמו שקר בעלמא פירושו בצדוק שלום שהוא קורא ויהי לטוטפת ולאות על

ידך ואין. ותפלה נמי כדאמרינן 'קרי ק"ש ומתפלל זו היא מלכות שמים אבל

ציצית חשוי אלף חובט טלית שחם יש לו טלית מיידי ואם אין לו פטור

מציצית ויכול לקרוא ק"ש בלא ציצית ודאי דהי פספקה. והכר רבי משה

מקולי היה אומר דאפי' מכאן אין ראה דמני לוימנר הגיה תפילין בלא

צרכה ולאחר י"ח מממשש בהם ומנכר עליהם^{טז} ובהכי קמי' שגם מותר להעטף

טלית צעת שקדיו מנוונות ואחר שיטול ידיו ימשמש בטליתו ומנכר:

ומבשר מצות האמורות בתורה. ואת"ל וק"ש לא היה בכלל

מנזות האמורות במורה. וי"ל דאי לא מני צהדיא ק"ש הוה אמינא דדוקא

הני דליית לכו קציעות זמן אבל ק"ש דקציע לכו זמן לא הוילי זמן עובר

קמ"ל: עו"ל^{טז} בלא מנחה. ה"ה דמני לוימנר בלא נסכים שהי

עולה נמי טעונה נסכים אלף לישנא דקרא נקט עולה ומנחה וגו':

אלמאן

ומכל מצות האמורות בתורה הגיע זמן ק"ש עולה ונוטל ידיו ומניח תפילין

וקורא ק"ש ומתפלל הא גופא קשיא אימר פטור וסיפא חייב הא לא קשיא

סיפא בתרי ורישא בחד מ"מ קשיא לרב רב כרבי יהושע בן קרחה סבירא ליה

דאמר עול מלכות שמים תחלה ואח"כ עול מצות אימר דאמר רבי יהושע

בן קרחה להקדים קריאה לקריאה לעשיה מי שמעת ליה ותו מי סבר ליה כרבי יהושע

בן קרחה והאמר ר"ב חייא בר אשי זמנין סניאין הוה קאימנא קמיה דרב ומקדים ומשי ידיה ומברך

ומתני לן פרקיין ומנח תפילין והדר קרי ק"ש וכ"ת בדלא מטא זמן ק"ש א"כ מאי אסהדתייה דרב חייא בר אשי

לאפוקי ממי"ד למשנה אין צריך לברך קמ"ל דאף למשנה נמי צריך לברך מ"מ קשיא לרב שלוחא הוא דעוית:

אמר עולא הכל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר בעצמו א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן כאילו

הקריב עולה בלא מנחה וזכה בלא נסכים: ואמר רבי יוחנן הרוצה שיקבל עליו עול מלכות שמים שלמה

יפנה

וה' אלהים אמת חוזר ואומר אמת או אינו חוזר ואומר אמת א"ר אבהו א"ר יוחנן חוזר ואומר אמת רבה אמר איניו חוזר ואומר אמת והוא הנחת קמיה דרבה שמעיה רבה דאמר אמת אמת תרי וימני אמר רבה כל אמת אמת תפסיה להאי אמר רב יוסף כמא מעליא אמת שמעתתא דכי אתא רב שמואל בר יהודה אמר אבירי במערבא ערבית דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אני ה' אלהיכם אמת אמר ליה אבבי מאי מעלוותא והא אמר רב כהנא אמר רב לא תחיל ואם התחיל גומר וכי תימא ואמרת אליהם לא הוי התחלה והאמר רב שמואל בר יצחק אמר רב דבר אל בני ישראל לא הוי התחלה ואמרת אליהם הוי התחלה אמר רב פפא קסברי במערבא ואמרת אליהם נמי רב הויא התחלה עד דאמר ויעשו להם ציצית אמר אבבי הלכך אנן אתחולי מתחלינן דקא מתחילי במערבא וכיון דאתחלינן גומר נמי גמרינן דהא אמר רב כהנא אמר רב לא תחיל ואם התחיל גומר חייא בר רב אמר אמר אני ה' אלהיכם צריך לומר אמת לא אמר אני ה' אלהיכם אינו צ"ל אמת והא בעי לאדכוורי יציאת מצרים דאמר הכי מודים אנחנו לך ה' אלהינו שהוצאתנו מארץ מצרים ופדיתנו מברית עבדים ועשית לנו נסים וגבורות על הים ושרנו לך: אמר ר' יהושע בן קרחה למה קדמה פרשת שמע וכו': תניא ר"ש בן יוחי אומר ברין הוא שיקדים שמע לוהיה אם שמוע שזה הלמוד וזה הלמוד והיה אם שמוע לויאמר שזה הלמוד וזה לעשות אמו שמע לעמוד אית ביה ללמד ולעשות לית ביה והא כתיב ושגנתם וקשרתם ובתבתם ותו והיה אם שמוע הלמוד הוא דאית ביה ולעשות לית ביה והא כתיב וקשרתם ובתבתם אלא הכי קאמר ברין הוא שתקדם לעשות לוהיה אם שמוע שזה הלמוד וללמוד ולעשות והיה אם שמוע לויאמר שזה יש בה ללמוד ולעשות ויאמר אין בה אלא לעשות חבדא ועוד קאמר חדא כדו שיקבל עליו עול מלכות שמים תחלה ואח"כ יקבל עליו עול מצות ועוד מושום דאית בה הני מילי אהרנייתא. רב גמשי ידיה וקרא ק"ש ואנח תפילין ויכלי והיכי עביד הכי והתניא: ההופר כך למת בקבר פטור מק"ש ומן התפלה ומן התפילין

אלמאן

ומכל מצות האמורות בתורה הגיע זמן ק"ש עולה ונוטל ידיו ומניח תפילין

וקורא ק"ש ומתפלל הא גופא קשיא אימר פטור וסיפא חייב הא לא קשיא

סיפא בתרי ורישא בחד מ"מ קשיא לרב רב כרבי יהושע בן קרחה סבירא ליה

דאמר עול מלכות שמים תחלה ואח"כ עול מצות אימר דאמר רבי יהושע

בן קרחה להקדים קריאה לקריאה לעשיה מי שמעת ליה ותו מי סבר ליה כרבי יהושע

בן קרחה והאמר ר"ב חייא בר אשי זמנין סניאין הוה קאימנא קמיה דרב ומקדים ומשי ידיה ומברך

ומתני לן פרקיין ומנח תפילין והדר קרי ק"ש וכ"ת בדלא מטא זמן ק"ש א"כ מאי אסהדתייה דרב חייא בר אשי

לאפוקי ממי"ד למשנה אין צריך לברך קמ"ל דאף למשנה נמי צריך לברך מ"מ קשיא לרב שלוחא הוא דעוית:

אמר עולא הכל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר בעצמו א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן כאילו

הקריב עולה בלא מנחה וזכה בלא נסכים: ואמר רבי יוחנן הרוצה שיקבל עליו עול מלכות שמים שלמה

יפנה

ואומר אני ה' אלהיכם אמת: לא יתחיל אין צריך להחיל ויחבר ערבית: אסונוי מסחלינן. דלס מחלין צמערבא: אמר אני ה' אלהיכם. דהיינו פרשת ציצית: לרין לומר אמת. כדכתיב ויה' אלהים אמת: והא נצוי לאדכוורי יציאה מצרים. דמנן (ישל 77 דף יג.) מוכרין יציאת מצרים בלילות ואי לא אמר אמת ואמרו ולא אמר פרשת ציצית היכי מדכר יציאת מצרים: ושרנו לך. מי מכנה בלילס וגו' מלכותך לכו צינך עד גלגל ישראל והסיקינו: שוה ללמוד. ודברת בסס: ווה ללמוד. ולמדתם אונס את בניכם^{טז} ואם לא למד תחלה יהא לילת את בניו: ווה לעשות. ויאמר את צין אלף עשייה: וקשרתם. דתפילין: וכנסתם. דמזוזה עשייה היא: רב משי ידיו. פעם אחת ראוהו עששה קן: והיכי עבדי פניו. שהקדים ק"ש לתפילין: גיזוי קבר שחופרין בקירות מערה לכרכו ד"ס וכתבו ו' טפסיה^{טז}: פטור מק"ש. דהעוסק במנחה פטור מן המנחה כדאמרינן צפ"ק (ד' יא.) כשנתך ציתך פרט לעוסק במנחה: וסיפא כפרסי. והכי קאמר חס שנים הס מניח את חצירו וספר והוא עולה ומקיים מנזות ק"ש ומפילין ותפלה וחזר למלכסה וספריו יעלה ויניח תפילין ויקרא ק"ש ויתפלל: מ"מ. תפילין קודמים לק"ש: עול מנזות. דהנחת תפילין עול מנזה הוא: קריאה לקריאה. שמע שהוא קבלת מלכות שמים לוהיה אם שמוע שהוא קבלת עול מנזות: ומקדים. משכיס: ומנכר. על המורה: ומנין פרקיין. אלמא טו) מקדים הוא לעסוק במורה דהיינו

א] עשייה דמנזות מקמי מלכות שמים: שולחא הוא דעוית. השלח קלנל שאימר להביא לו תפילין מעיקרא

ט) והגיע זמן ק"ש והחוקק לקרות כתי שלף יעבור הזמן וכי מטי שולחא

דתפילין אנהייהו: כלנו מעיד עדות שקר בעלמא. לישנא מעליא: כלילו הקריב עולה בלא מנחה. שמיזבו הכמוב להקריב עמנה שנ"ל (במדבר כח)

ועשירית האופה וגו' אף הקורא ואינו מקיים אינו גומר את המנחה: נסכים. הוא היין המתמקק על גבי המזבח אשר העולה והזבח כדכתיב ונסכייהו חלי הבין וגו' (שם.) וה"ה דמני לוימנר כלילו הקריב עולה בלא מנחה ונסכים דהא עולה נמי טעונה נסכים אלף לישנא דקרא נקט עולה ומנחה זכח ונסכים:

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

יפנה

לא א מיי פ"ג מהלכות
ק"ש הלכה ט פתח
פסוק ת מיו שר"ג אר"ח
סונו ספ"ג ספ"ג
לב ב מיי פ"ג מהלכות
בניית מלכה ל סונו
פסוק ב מוש"ב אר"ח סונו
קפה ספ"ג וסיון ק ספ"ג
ג ב מיי פ"ג מהלכות ק"ש
הלכה ט פתח פסוק י
טו"פ אר"ח סונו ל ספ"ג
כ
לד ר מיי פ"ג סונו אר"ח
(ת"ח ט"ו ס"ג)
ר"ש ס"ג

דילמא ר' יהודה החסורי מחסרה וכו'. מימה דלן זה גסוס
מקוס דקאמך חסורי מחסרה ולאוקמי אליבא דמד מנל
ועוד לוקמיה כר' יוסי ובלא חסורי מחסרה. וי"ל משום דלקמן
פסקינן כר' יהודה* לכך יחא לאוקמיה אליבא דר' יהודה:
אבר בשאר מצות יצא. ור"ת
הא לעיל אמר דשאר מצות
ילפינן מק"ש כגון תרומה ומגילה
וצרכה למוון. וי"ל דרז יוסף פליג
אסוגיא ללעיל: **בין** הדברים. רבי
אלפס מוסיף כגון וסכה אף דלא
לא יתן ריח לא נגלה כמו ומרן וכן
מוסיף ורואים אמו וזכרם את
ועשים את שצריך ליתן ריח בין מ"ס
שסוף מינה לאל"ף צמחלה מינה
שחמרי וכן [א] ר"ך להמין וי"ן של מוכרו
שלא ישמע ש"ן למען שיהיה לנו שצר
ממות ואין לנו לעשי על מנת לקבל פרס*:
האלים

יהודה מכשיר בקמן במאי אוקימתא כר' ודיעבד אין לכתחלה לא אלא הא דרתי
ר"י בריה דר' שמעון בן פוי חרש המדבר ואינו שומע תורם לכתחלה מני לא
ר' יהודה ולא ר' יוסי א' ר' יהודה דיעבד אין לכתחלה לא א' ר' יוסי דיעבד
נמי לא אלא מאי ר' יהודה ואפילו לכתחלה נמי אלא הא דרתי* [א] יברך אדם
ברכת המזון בלבו ואם בירך יצא מני לא ר' יהודה ולא ר' יוסי א' רבי יהודה
הא אמר אפי' לכתחלה נמי ואי ר' יוסי הא אמר אפי' דיעבד נמי לא לעולם ר'
יהודה היא ואפילו לכתחלה נמי ולא קשיא הא ידידיה הא דרביה דתניא א"ר
יהודה הוה אר"ח חסורא לא שמוע צריך שישמיע לאזני שנאמר
שמע ישראל אמר לו ר' מאיר הרי הוא אומר ואשר אנכי מצוך היום על לבבך
אחר בנות הלך הן הן הדברים השתא דאיתת להכי אפי' תימא ר' יהודה
כרביה ס"ל ולא קשיא הא ר' יהודה הא רבי מאיר א"ר חסדא אמר רב שלא
יחלבה כרבי יהודה שאמר משום רבי אלעזר בן עזריה והלכה כרבי יהודה
יצריבא דאי אשמעינן הלכה כר' יהודה הוה אמינא אפילו לכתחלה קמ"ל
הלכה כר' יהודה שאמר משום ר' אלעזר בן עזריה וואי והכתיב הלכה כרבי
יהודה שאמר משום ר' אלעזר בן עזריה הוה אמינא* צריך ואין לו תקנה קמ"ל
הלכה כרבי יהודה אמר רב יוסף מחלוקת בק"ש אבל בשאר מצות דברי הכל
לא יצא דכתיב י' השכח ושמוע ישראל מיתובי לא יברך אדם ברכת המזון
בלבו ואם בירך יצא אלא אי אתמר רבי אבהו אמר רב יוסף מחלוקת בק"ש
דכתיב שמע ישראל י' אבל בשאר מצות דברי הכל יצא והכתיב השכח ושמוע
ישראל הוה כדברי תורה כתיב: קרא ולא דקדק באותיותיה: א"ר טבי א"ר
יאשיה הלכה כדברי שניהם להקל: וא"ר טבי א"ר יאשיה מאי דכתיב י' שלש
הנה לא תשבענה שאול ועוצר רחם וכי מה ענין שאול אצל רחם אלא לומר
לך מה רחם מכניס ומוציא אף שאול מכניס ומוציא והלא דברים ק"ו ומה רחם
שמוכניסין בו בחשאי מוציאין ממנו בקולי קולות שאול שמוכניסין בו בקולי
קולות אינו דין שמוציאין ממנו בקולי קולות מוכאן תשובה לאומרים אין תחיית
המתים מן התורה: תני ר' אושעיא קמיה דרבא וכתבתם הכל בכתב אפילו
צואות א"ל דאמר לך מני ע"ר יהודה היא דאמר גבי סוטה אלות כותב צואות
אינו כותב והתם הוא דכתיב י' וכתב את האלות האלה אבל הכא דכתיב
וכתבתם אפי' צואות נמי אמו מעמיה דר' יהודה משום דכתיב וכתב מעמיה
דר' יהודה משום דכתיב אלות אלות אין צואות לא אצטריך סד"א יגלף כתיבה
כתיבה מהתם מה התם אלות אין צואות לא אף הכא נמי צואות לא כתב
רחמא וכתבתם אפי' צואות: תני רב עובדיה קמיה דרבא ולמדתם ישיהא למוודך
תם שיתן ריח בין הדברים עני רבא בתריה כגון ע"ל לבבך על לבבכם בכל
לבבך בכל לבבכם ועשב בשדך ואבדתם מהרה הכנף פתיל אתכם מארץ
א"ר חמא ברבי חנינא י' כל הקורא ק"ש ומדקדק באותיותיה מוצינן לו גיהנם
שנאמר בפירוש שרד מלכים בה תשלג בצלמון אל תקרי בפרש אלא בפרש
אל תקרי בצלמון אלא בצלמות: ואמר רבי חמא ברבי חנינא למה נסמכו
האלים

דמיסא ר' יהודה דקתני ר' יהודה מכשיר בקמן: **וילמא כולה ר'**
יהודה היא וחסורי מחסרה והכי קפני **הכל כשרין לנרות אם המגילה**
חון מחש"ו. והא דלאיתא והא דלאיתא: **דב"א.** דקתן לכתחלה לא
בקטן שלא הגיע לחנוך אצל
לחנוך מנות כגון בן משע ובן עבר
כדאמרין צימא פרכ בתרא (ר' פ. ב.):
גמאי אוקימתא. למתניתין דמגילה:
כר' יהודה. ואשמעת לן דר' אמר
ר' יהודה בק"ש ילא דיעבד קאמר
ולא לכתחלה: **אלא הא דסני נר'**
סווס. ואע"פ שהוא לר"ך נכתב
ואין אנו שומעות מני: **אלא מאי.**
נעית למימר דר' יהודה היא דק"ש
אפי' לכתחלה קאמר כי היכי דליקו
הא דר' יהודה בריה דר' שמעון בן
פוי אליבא והאי דלפליגו צדיעבד
להודיען כמו דר' יוסי: **אלא הא**
דסניא נר'. מני: **לעולם ר' יהודה** (א)
אפי' לכתחלה מכשיר. ודמגילה רבי
יוסי היא ופ"י דיעבד נמי פסיל והא
דמורס לכתחלה ר' יהודה והא דצרכת
המוון דכריה הוא דלמך ר' יהודה
משום רבי אלעזר בן עזריה לר"ך
להשמיע לאזני והאי לישנא לכתחלה
משמע לכל דיעבד ילא: **הספא**
לחסיי לסי. דלשמעתין הא פלוגמא
דר"מ: **אפי' סימא ר' יהודה.** דלמך
צמ"ש ילא דיעבד אין לכתחלה לא
ומני דמגילה לכתחלה היא דפסלה
למך ור' יהודה היא והא דצרכת
המוון נמי ר' יהודה היא דק"ש קשיא
לך הא דר"י בריה דר' שמעון בן פוי
מני ר"מ היא דמכשיר לכתחלה:
הלכה כר' יהודה. דק"ש שלא השמיע
לאזני ילא: **הוה אמנא.** דר' יהודה
לכתחלה נמי אמר והאי דלפליג דיעבד
משום דרבי יוסי: **ואין לו תקנה.**
אפילו צדיעבד: **נשאר מלות.** כלל
הכרעות: **הווא.** הסקת ושמע דכרי
תורה כמיז כדאמר' צפ' הרואה
(לקמן ס. ב.): **תמו עתמסך על דברי מורה:**
ולא דקדק. שמנגמס: **הלכה דכרי**
עניהם לסקל. הלכה כר' יהודה ולא
צני שמיעת והלכה כר' יוסי ולא צני
דקדוק: **שאלו ועוצר רחם.** פסוק
הוא דכפר משלי שלג הנה לא
משבענה: **רחם מכניס.** הרע ומוליא
הולד: שאלו קני: **שמניסין זו**
קולי קולום. של צני ומספד: **וכתבתם.**
שמהא כתיבה תמה ושלימה: **ואפילו**
לואות. שצפרכה כגון וקשרתם
וכתבתם לר"ך לכתוב צדיעבד
ומנוחות: **דאמר לך מני.** הא
דלצטריך ליה קרא לנרות לואות
לכתיבה: **רבי יהודה היא.** ששמעינן
גבי כתיבת פרשת סוטה משום
דלא כתיב ציה וכתבתם אלא וכתב
דאמר אלות אין לואות לא כגון
השביע אותם הכהן ואמר הכהן
דמנן (סוטה ד' ט.) רבי יהודה אומר
כל עלמא אינו כותב אלא יתן ה'
אותך לאלה ולשבעיה: **משום אלה**
האלים

(א מגילה ע"ג.) (ב ופרקיין
מת. ויחא פ"ג יצמות ט יעין
ג. נור מ"ו: ה. סוטה ט. וי'
ג. יעין ע"ג. ו. סוטה צ"ג.
ד) נוסף דף ט"א. ה) וי"ש
בטות העיני. ו) ור"ך הס'
שלא כשרין ויבאלימות כפי'
ואחמין מנאליס סנדלן.
ז) צמ"ש ערך פרוס פ"ג ב"ר
הענין דאמין חמ"ה ט"ש.
ח) וצרכ אלכס נלמטי לוא'
אלא לך דיימין של מוכרי כס'
הירושלמי אמרס כתיבס'
וכתוב סתמן פ"ג איתא על ה'
וכתב הכי' שכי הרי' ויה'
כספי' הילא ע"ש.)

הגרות הב"ח

(א) ש"י ד"ה נעוט ר'
יהודה היא אפילו:

הגרות הגר"א

[א] תוב' ד"ה צ"י נר וכן
נ"ך י"ו. ד"ה יוסי:

מוסף ש"י

הא כדאיתא ודא
בדאיתא. מהס לכתחלה
ובטות פ"ג דיעבד (מ"ג)
י"ג. אלא הא דרבי כ'
דלמך אפי' אלו שומעין
תורם. ואפי' שאלו לר"ך
הכריה שאלו מנאליס פסין
ע"ג. וכו' מה ענין
שאלו אצל רחם. למה
נמסך מן הפסין (סוטה ז'
ב.) אף שאלו מכניסין
ומוציאין לחסיי המתים
ע"ג. שאלו שמוכניסין
בו בקולי קולות. כמי
מנול קוביין אל תת' (סוטה
ז' ו.) שמוציאין ממנו בקולי
קולות. שמהא תיקן נשאר
מנול (סוטה ז' ו.)

מוסף תוספות

א. אלא הכל מאובת
הבורא. יעניין.

רב ניסים גאון

תני ר' (יאשיה) [אושעיא]
קמיה דרבא וכתבתם
הכל בכתב ואפי' צואות
נמי אמר ליה דאמר לך מני
ר' יהודה היא דאמר גבי
אינו כותב עיקר דבריו של
ר' יהודה בכתב סוטה ב' פ'
היה בכתב את מנחתה דף
ז' בא לו לכתוב המגילה
מאיה מקום היה כותב ר'
יהודה אומר לא צעפני לא
היה כותב אלא יתן ה' אותך
וכאו הפיס המאורים וגו'
ואינו כותב ואחרה האשה
אמן אמן:

הוא. דמשמע מיעוטא הא לא כתיב מיעוטא הוה משמע כולה מלתא מוכתב והכא
מוכתבת: **צין הדפיקס.** תיבות המדוקקות זו זו אס איך מפרין כשהתיבה השניה מתחלת באות שהתיבה שמלפניה
נגמרת הוא קורה אותן שמי אותיות באות אחת אס אינו מתעסק ליתן ריח ציניין דמפרש רבא: **נפרש שרי.** אס תפרש
שדי ותבדיל תיבות של מלכות שמים מלכים זה תשלג וצלמון המורה אשר זה מלכים יתלבו תשלג ותאנן לך את אל המות:
האלים

